

Притчата в евангелието от Матей 22 гл, в която се говори за сватбената дреха, ни дава урок от най-голямо значение. Тя ни говори за евангелският призив, отхвърлен от еврейския народ, и отправянето на този призив на милост към езичниците. Но посочвайки онези, които отхвърлиха призива, тази притча говори за нагла обида и за ужасното ѝ възмездие. Поканата за сватбата, в този случай е призивът на Царя. Той идва от Онзи, Който има властта и силата да заповядва. И тази покана означава висока чест. Но честта не беше оценена.

Авторитета на Царя беше пренебрегнат.

Царят в притчата за сватбеното тържество, виждайки пренебрежителното отношение на поканените на него, казва, че те не са достойни. След това праща слугите си по пътищата да съберат когото намерят и те го правят.

Когато той влиза да прегледа гостите, вижда човек, който не е облечен в сватбарска дреха. Знаем, че казва на слугите си да му вържат нозете и ръцете и да го хвърлят във външната тъмнина, където е плач и скърцане със зъби.

Какво говори тази притча за нас, днешните християни?

Поканата за сватбеното тържество е била предадена на хората от учениците на Христос. Той ги изпраща, за да им възвестят, че Божието царство е близо и да ги призове да се покаят, и да повярват на благовестието. Но този призив е пренебрегнат. Онези, които бяха поканени на тържеството, не дошли.

Слугите в притчата били изпратени втори път, за да кажат, че юнците и угоените са заклани и всичко е готово, нека да дойдат на сватбата.

Това е била вестта за юдейската нация след разпъването на Христос, но народа, който се провъзгласявал за Божий специален народ, отхвърля благовестието, което му било донесено в силата на Святия Дух.

Мнозина го отхвърлили с презрение, други били толкова раздразнени от призива за спасение и от предложеното им прощение на греховете от Господа на славата, че се обърнали с гняв към онези, които им донесли тази вест. Много хора били хвърлени в затвора, а други като Стефан и Яков са убити. По този начин, юдейският народ потвърждава отхвърлянето на Божията милост. Христос в Своята притча предсказва последиците от това:

“Царят се разгневи, изпрати войските си, та погуби онези убийци и изгори града им.” (Матей 22:7) Произнесената тук присъда е била изпълнена в съдбата на юдейския народ: Ерусалим бил унищожен и нацията разпръсната по целия свят. Третата покана в притчата за сватбеното тържество символизира разпространението на Евангелието сред езичниците.

Слугите, изпратени по пътищата събрали много пъстро общество.

Някои дошли да празнуват без най-малкото желание да почетат царя, който ги е поканил. За всеки от гостите е била приготвена сватбена дреха от царя и обличайки се в нея, те показвали уважението си към домакина на празника.

Но един от гостите пренебрегнал дрехата, приготвена за него, смятайки я за ненужна. С това той обидил царя и на въпроса му как е влязъл без тази дреха, не могъл да отговори нищо, като така си навлякъл присъда от него.

Знаем какво направил царят с него. Но нека продължим с това, което говори тази притча за нас.

Гостите на сватбеното тържество са онези, които твърдят, че служат на Бога и имената им са записани в Книгата на живота. Но не всички, които се смятат за християни, са истински ученици на Христос. Ала Бог е всезнаещ и всевиждащ и Той ще въздаде на всеки според делата му.

Бог ще прегледа живота на всеки, който нарича себе си последовател на Христос. Живота на всеки ще се разгледа в съответствие със записаното в Небесните книги и според записаните в тях дела, ще се определя вечната съдба на всеки.

Но каква е тази сватбена дреха, без която никой не може да присъства на тържеството? **Под сватбената дреха в притчата, символично е представен чистият, неопетнен характер, който истинските последователи на Христос трябва да притежават, (Откровение 19:7,8) които са без петно или бръчка, или нещо подобно, но святи и непорочни. (Ефесяни 5:27) Висона, това е праведността на самия Христос, Неговия безупречен характер, който всички, които Го приемат като личен Спасител и Го последват по тесния път, изявяват в живота си. Той се състои от нашите праведни дела в живота ни тук на Земята - делата на вярата ни.**

Белите дрехи на непорочността са били носени от нашите прародители, когато Бог ги е заселил в Едем. Те живеели в пълна хармония с волята на Бога.

Цялата сила на тяхната любов принадлежала на Небесния Отец. Прекрасна мека светлина, Божията светлина е обгръщала святата двойка. Това облекло от светлина на Адам и Ева, е символ на тяхната Небесна непорочност.

Ако те бяха останали верни на Бога, дрехите на светлината щяха да ги обгръщат завинаги.

Но когато грехът влязъл, те прекъснали връзката си с Бога и светлината около тях изчезнала. Голи и чувстващи срам, Адам и Ева се опитали да покрият голотата си със смокинови листа.

Всички, които нарушават Божия закон още от времето на непокорството на нашите прародители, се опитват да правят същото нещо. Те съшиват „листа от смокини“, за да покрият голотата си, причинена от греха. Носят дрехите на своето изобретение - чрез собствените си дела се опитват да скрият греховете си и да станат приемливи за Бога. Но те никога не могат да направят това. Човекът не може да създаде нищо, което би могло да замести изгубената дреха на непорочността. Също така, не е възможно да седне до Христос на сватбеното тържество в дреха от „смокинови листа“ - в каквато и да е светска дреха (разбирайте го духовно).

Само в дрехата, приготвена за нас от самия Христос, можем да се явим пред Бога. В това облекло, в дрехата на Своята собствена праведност, Христос облича всеки покаял се и повярвал в Него човек. В тази дреха, изтъкана на Небето, няма нито една нишка, създадена от усилията на човека.

Христос, бивайки в човешка плът е имал съвършен характер. Всичко, което ние можем да правим, е опетнено от греха. Но Божият Син се яви, за да вземе греховете ни. Грехът е беззаконие, а Христос беше послушен на всяко изискване на закона. Той е казал: „Аз опазих заповедите на Отца Си.“

Чрез своето съвършено подчинение на Божиите заповеди, Христос даде на всеки човек възможността да ги спазва. **Когато ние обичаме Христос и Му се подчиняваме, сърцето ни се слива със Неговото сърце, нашата воля се разтваря в Неговата воля, умът ни влиза в единство с Неговия ум, всичките ни мисли се съсредоточават върху Него: Христовия живот е в нас!** Това означава да бъдем облечени в дрехите на Неговата праведност. Когато Бог гледа на нас, Той вече не вижда дрехата от смоковните листа-голотата и уродливостта на греха, а дрехата на праведността на Христос, която е съвършеното послушание на Неговия закон. **Божият закон е написан на сърцето ни и за нас става естествено да го живеем. Защото силата за това идва отвътре, идва от Христовия живот в нас.**

Само хората, които са облечени в сватбената дреха, ще бъдат на тържеството с Агнето. **Праведността, това са нашите праведни дела, делата на вярата. Нашият характер се проявява в това, което правим. Делата ни доказват искреността на нашата вяра.** Не е достатъчно да вярваме, че Христос не е бил самозванец, и че Библията не е просто изкусно разказани истории или измислици. Ние може да вярваме в Христос, но така и да не сме Го направили Господ на живота си. Не е достатъчно да обявим себе си за християни и да бъдем записани като членове на някоя църковна общност. За обръщението на човека трябва да има истинско доказателство.

Каквото и да казваме за нашата праведност, тя не струва нищо, ако в нашите дела не се отразява Христос!

Истината трябва да се вкоренява в сърцето ни, тя трябва да контролира нашия ум, да контролира нашите чувства. Цялата ни природа трябва да носи отпечатъка на Божественото. Всяка йота на Божието Слово трябва да бъде въплътена в ежедневните ни дейности. Този, който става причастен на Божествената природа, ще бъде в хармония с великия Божий стандарт на праведност и с Неговия свят закон. Бог оценява действията ни според този велик стандарт и той е този, който ще бъде мерилото за нас.

Стандарта е самият Христос.

Сатана казва на човека, че не може да пази Божиите заповеди и наистина е невъзможно за нас, ако разчитаме само на собствената си сила. Но Христос, приемайки човешката природа, чрез съвършеното Му покорство доказва, че в съюз с Бога човек може да се покорява на всяка Божия заповед.

„А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии чада.“ (Йоан 1:12)
Тази сила не е човешка. Това е Божията сила.

Когато душата приеме Христос, напълно предавайки Му живота си, тя получава сила от Него да живее за Него и да Го следва. Затова, когато в хората, които са наистина Божии деца, се изобразява все повече характерът на Христос, те могат все повече да живеят в Божиите заповеди. Защото самият Христос, живеещ в тях върши всичко в тях и чрез тях. Тези хора са членове на Небесното семейство.

Облечени в славната дреха на Христовата праведност, те ще получат място на сватбеното тържество на Царя. Те с право ще се присъединят към множеството на умитите с кръвта на Агнето и ще бъдат с Него на сватбеното тържество.

Човекът, който се явил на сватбеното тържество без сватбената дреха, олицетворява духовното състояние на много християни в съвременния свят.

Те се смятат за християни и претендират за своето право на благословение, но не чувстват нуждата да трансформират своя характер - да се уподобят на Христос.

Такива хора не са имали истинско покаяние, не осъзнават нуждата си от Христос и не укрепват във вярата си в Него. Те не са преодолели вродените и придобити наклонности към злото. Въпреки това, те се смятат за напълно почтени и за тях е възможно да разчитат само на собствената си сила, вместо да се доверяват на Христос.

Много от наричащите себе си християни, са просто моралисти в чисто човешки смисъл. Те са отказали дарът, който единствен може да направи човек способен да прослави Христос, изявявайки Го на света.

Работата на Святия Дух е странна за тях. Те не се явяват изпълнители на Словото.

За тях са станали почти неразличими Небесните принципи, които дават разликата между тези, които са в единство с Христос и тези, които са свързани със света. Толкова много хора, които се наричат последователи на Христос, вече не се явяват отделен и специален народ. **Разликите между вярващите и невярващите са станали почти незабележими днес.**

Много християни се подчиняват на света, на неговите обичаи, на суетата му. **Вместо да изявяват Христос на света, те са обикнали света и църковните общности стават все по-светски организации. Всички тези хора очакват да бъдат спасени благодарение жертвата на Христос, като в същото време отказват да живеят живот на себеотричане и да Го следват.**

Те хвалят богатствата на безвъзмездно дарената благодат и се опитват да направят правдността си видима, надявайки се по този начин да скрият недостатъците на характера си, но всичките им усилия ще бъдат напразни. Нищо няма да ги оправдае на Христовото съдилище.

Праведността на Христос няма да покрие никой неизповядан и обичан от тях грях.

Случва се така, че човек нарушава закона в душата си, въпреки че външно не извършва никакво престъпление. Светът може да го смята за човек с безупречна честност, но Бог разкрива тайните на сърцето му.

Всяко човешко дело се съди по мотивите, с които се върши. Само онези човешки мотиви, които са в съответствие с Божиите принципи, ще бъдат оправдани. Бог е любов. Той показва любовта Си като даде Христос на света, „даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ (Йоан 3:16) Бог не пожали нищо за тези, които Той изкупи за Себе Си. Той ни даде цялото Небе, откъдето можем да черпим сили и способности, за да не отстъпим и да не бъдем победени от нашия враг.

Но любовта на Бога не означава, че Той оправдава греха. Бог не оправда нито греха на Сатана, нито греха на Адам или Каин, и няма да оправдае нито един от греховете на който и да е друг човек, ако не се покае. Той няма да гледа през пръсти на нашите грехове и няма да оправдае това, че сме пропиляли времето си на Земята като не сме се уподобили на Неговия Син, следвайки тесния път.

Бог иска ние да побеждаваме греха и врага в Неговото име и Той ни е дал всичко, от което се нуждаем, за да го постигнем. Хората, които отхвърлят дара на Христовата праведност, отказват да придобият тези качества на характера, които да им позволят да станат синове и дъщери на Бога.

Те се отказват от това, което единствено може да им даде правото да участват в сватбеното тържество.

Тук, на Земята, човек може да се опита да оправдае някои от своите пороци, но в деня, когато застане пред Христос, нищо няма да го оправдае, той няма да намери никакви извинения. На днешните християни са им дадени най-големите възможности. Господ ни се открива във все по-голяма светлина.

Днес нашите преимущества далеч надхвърлят тези, които Божиите хора са имали в древността. Ние имаме не само голяма светлина, имаме и много свидетелства за прекрасния дар на спасението, даден ни чрез Христос.

Всичко, което беше само символ и пробраз за юдеите, за нас е станало реалност. Те са имали само Стария Завет, ние освен това имаме и Новия Завет. Ние имаме изпълненото обещание, че Спасителят е дошъл, Спасителят, Който беше разпнат, но възкръсна и прогласи: „Аз съм възкресението и животът, който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее.“ (Йоан 11:25)

Чрез познаването на Христос и Неговата любов, в нас се установява Божието царство. **Христос ни се открива по най-различни начини, и ако ние имаме отворени за Него очи и уши, няма да пропуснем да Го видим или чуем. Сватбената дреха, придобита за нас на неизказана цена, се дава даром на всеки, който пожелае да я облече. Само трябва да я пазим чиста и неопетнена, за да не се посраим. Това означава, Христовия живот постоянно да бъде в нас и да извира от нас.**

Божиите вестители са ни разкрили много скъпоценни истини: праведността на Христос, оправданието ни чрез вяра в Него, изобилните и безценни обещания на Божието Слово, свободен достъп до Отца чрез Христос, утехата на Светия Дух, надеждна увереност за вечен живот в Божието царство. Какво още Бог би могъл да направи, за да подготви сватбеното тържество, този Небесен празник за нас?

Красотата на характера на Христос ни е разкрита. Но за мнозина това е напразно. Те не се отказват от своите лоши навици и характер.

Те не изхвърляли „светската“ дреха, за да се облекат в Небесната дреха. Сърцата им са останали в плен на користолюбието. За тях приятелството със света е по-ценно отколкото Божиата любов. Денят на Христовото съдилище ще бъде суров за такива. Пред лицето на вечността ще бъде страшно да погледнат назад. Целият им живот ще се появи пред тях такъв, какъвто е бил.

Светските удоволствия, богатството и почестите, тогава ще изглеждат нищожни. Тези хора ще видят, че единствената истинска ценност е била и си остава праведността, която те са презирали. Ще видят, че са оформили характера си под влияние на измамните съблазни на Сатана. И тогава ще разберат последиците от техния избор. Защото ще се намерят „голи“ пред Христос. Вече няма да има друг изпитателен срок за приготвянето им за вечността.

Само в този живот ние получаваме възможността да се облечем в дрехата на Христовата праведност, сватбената дреха, без която не можем да бъдем на сватбата на Агнето. Това е единствената ни възможност да оформим характера си за дома, който Христос е приготвил за онези, които живеят така, както Той е казал. Времето, което ни е дадено за изпитание и приготвяне, бързо ще изтече, крайт му е близо.

Божие Слово ясно ни предупреждава за това, ние виждаме белезите на последното време, и трябва да се приготвим. **Трябва да бъдем внимателни, за да не се окажем голи, без сватбената дреха. Защото тогава няма да присъстваме на сватбеното тържество. Да не бъде!**

Нека да е все по-силно желанието на всички за тази прекрасна сватбена дреха! Амин.

Превод: Светлина за теб